

Mně darovalo!

Darovalo mně děvčátko, prstýnek zlacený
a já ji za to růži dal, na důkaz lásky svý. a.t.d.

Ona tu růži schovala do knihy modlecy,
a já prstýnek nosíval v dobách dobrých i zlých./:

Netrvalo to dlouhý čas uvadl z růže kvet,
a mé děvčátko spanilé, opustil ten to svět. a.t.d.

Umírajíc mně pravila, hladíc mě ručkou vlas,
neplač vždyť můj se sejdeme, u Pána Boha zas./:

Až půjdeš kolem hřbitova, spatříš tam prázdný hrob,
aspoň pomníčku na něj vsaď, z mínulých našich dob./:

Dokola nasaď pomněnky uprostřed tulipán,
aby to lidé věděly že jsi mně miloval. a.t.d.

Mařenko! Radost děl s všemi
žal s malokým
a srdce jen, s jedným!

ikovce

Radostné svátky roku

Jaro se rodí, a příroda znovu

otvírá oči.

Jeteliček u vody.

Tam v údolí pod topoly,
tam roste jeteliček a kvete pěkně
u vody, snad proto můj hošíček
už více k nám teď nechodí.

Vem hošíčku, vem kosečku,
poseč ten jetel v květu, prosekej aspoň
cestičku, já potom řeknu svému,
že máš rád svoji holčičku.

Proč ten jeteliček roste u vody,
proč k nám můj hošíček,
proč k nám nechodí.

Snad k nám zase cestu najde, až ten
jetel kosou zajde, jetel, ten jetel,
jeteliček u vody.

15. II. 48.

Na Tě.

Jsem

Čekala jsem!

jsem tě čekala,
jsem trávu sekala.
jsem hubičku
přimĕsečku :/ nadobrou noc ještě dát :/
Měsíc de nevyšel,
Ty jsi za mnou nepřišel,
" možná, že máš jinou holku namluvenou,
na mě už jsi zapomněl :/

Jen jeden den!

1. Jen jeden den v týdnu mám
kdy se mi nechce spát.
Za klobouk se kytku dám
k muzice jdu tancovat.
Tvou polku od kapely
mám jenom zahrát dám
Hej všichni vĕdĕli
že já Tě v lásce mám.

Tejl

Vtancuj když tě držím v pase celý sál
hned usmívá se kapelu, je veselá bací ten co
spí na base. Slunce k ránu když vyjíždí
jedem ze sálu všichni ven Ty mě dáš to co
mi schází pak jsem víc než spokojen. Vtancuj

2. Já nechci krásnější sen
než jaký se mi zdál.

Já celou noc stebou
jen v našem sale tancoval.
i lásku bych dal své srdce na oltář.
o děvče dnes to vím, že můj sen byl
jen klam.

když tě držím. – a.t.d.

Ty černe kladno.

kletá v malé vesničce naší jsem žila já.
přišel, můj milý, stěma svyma tvrdyma
. Hutě nám zpívaly svatební píseň,
e ty se, ráda vzpomínám. Ty uvedlis
svůj rodný domov, kde s utěchou večer usínám.
Kladno. Ty černe kladno, ty město se
sty kominů. Kladno, ty černe kladno,
na Tebe nikdy nezapomenu.
hořela, když jsem Tě prvně líbal,
plíčky štěstí s tvářiček stíral. Kladno, ty černé
kladno, ty město se sty kominů, kladno,
ty černé kladno, na tebe nikdy nezapomenu.

Vízaxily lístečky.

Vyrazily lístečky z malých větviček
na buku se rukuje pára kroužek
nedaleko v houštině zpívá slavíček.

s 607

To jaro mládí k lásce nás svádí
zlé obětí pak odletí.
do stínu lesa kde ptactvo plesa
chtěl bych tě drahá políbati.

Mnohý má rád od letá hezké
děvčátko, kterému však nevrzná lásky
za krátko.

jara rozkvete první poupátko.

RV. To jaro. a.t.d.

ičku na ramena pěš na řemenku
ečák za jitra šel hanit senu
milině však potkal Hajných Mařenk

RV. To jaro mládí. a.t.d.

Kde domov můj.

hučí po lučinách,
inní po skalinách,
skví se rjara květ,
y ráj to na pohled!
vest ta krásná země
česka domov <u>můj</u>!

Hrálo slunko!

hrálo krásně, hrálo na horách.
Pod tím slunkem, chaloupka má
stála jako v snách.
Tam jsem prožil svoje mládí
celý život svůj, tam jsem už jak
dítě spíval „Kde domov můj"

Chaloupky pod horami
co se to stalo s vámi? Byli ste takové
hezké, vy naše chaloupky české.
Smutně teď jdeme světem,
štěstí je svadlým květem, o vás vyprávíme
z lásky pohádky našim dětem.

Svítí hvězda, svítí jasně
svítí, v oblacích. Proč Ty děvče moje milé,
na rtech zmlkl smích? Musíš celý

bratí kat jak se to dá,
v srdci plno lásky, ten nezoufá.
Chaloupky pod horami
e stalo sníma? Byli ste takové herké
e chaloupky české. Smutně teď
světem, štěstí je rosadlym květem,
ťak budete potřít jednou zas
našem dětem.

Moře.

vás, když se dívá
ín moře hrou, kdo ví, kolik štěstí
o písní svou, kdo ví, kolik žalu
iž vlny odál, kdo ví, kolik lásky
ími větr svál. Neznámo nám se
no moře vrací, co sobě vezme
pro svět se navždy ztrácí.

II.

Když věr krouží olnou
lačny jak dravý pták, tu chví se
i plachty, vypjaté do oblak, a tiše bříšť
olu když v bouři sdvíhá se jako hráz.
pak tvůj život v myšlí zpovědí
letí v ráz. Všechny tvé lásky
vzpomínka zas ti vrací ve chvíli kdy
se štěstí přísliš ztrácí.

III.

Co duší moře hýčkala náruč milká,
kolik jich ještě na lodí nami čeká
Moře pohádko má moře vidino snů,
moře záhadní, náruč tvá svádí, touhou
mých mládí dnů. Moře pohadko má,
moře vidino snů, moře záhadní náruč
tvá svádí. touhou mých mládí dnů.

Velkou smůlu mám.

velkou smůlu mám.
budu chtěli sám, hezká jsý jak
a to nepomůže, já nepřejdu k vám.
deje, co deje, máme málo nadeje,
dobře víme, že se rozloučíme,
i osud přeje.

Zpěva pucca slamy.

konec mezi námi, smůlu
v lásce máme, štěstí nepotkáme.
čeká loučení, žádná pomoc není.
panna stejná, z chalupy, jak ze
e.

e nám rozdvojí, doba všechno zahojí,
í ani časná, vzpomínání čes

bylo mou. Až pojedeš do města, jako herka
nevěsta, potkáš na náměstí půlu plnou
štěstí, ožijí jsi jedna ze sta. Zpěva slamí at.d.

Pro lásku a klid.

Jen pro lásku a tvůj klid, chtěl jsem
na vždy odejít, proč jsi mně zpátky volala,
jinému slib když jsi dala,
Dnes má ty i já sám, láska k vrací se
k nám. Náhodě nechme všecko jen, ať sama
splní náš dávný sen.

Až nás cesty svedou, chci žít jenom
z tebou, buď zatím, velkou láskou moji,
než kněz nám naše ruce spojí: až
nás cesty svedou, budu šťastem s tebou.

už jenom mě ruku vždyť vím že
svoji.
vzácím v mámě toou jen když budeš
ou, jak začnou všude růže kvést.
se nám zas hlavy plést.
kešem budeme stát, chtěl bych ti
du dát, o čivole, když chceš klid
nemůžeš nikdy dva rádu mít.
Až nás cesty..... a t. d..

Jen jedna.

dnou milovat, ať to každý zkusí
litovat, srdéčko ho o to prosí.
měl někoho rád, ví že láska bolí,
si dívenku, která Ti srdéčko zhojí.

Já to vím, co je li že by na mně lpíš
leď umím milovat, já to s tebou zkusím.
Až bude hvězdiček na nebíčku tisíc
pak teprve poznáš jak Tě rád mám
že nebudeš jiného chtít.

II.

Počkej, až rozkvetou ty modré joměnky
dám ti s nich kytičku bys-ty mně také
ráda měla. Já už to dobře vím, že láska
neopustí, tobě to neporím,
až si to dobře rozmyslím.... Já to vím

První políbení!

První políbení, je lásky vzkříšení.
Na křídlech touhy do nebe, doletném, zmámení.
Srdce jí lásky chrám
A tam se modlívám.

m jsem blízko u Tebe
mí Pán Bůh sám.
Oči to nelhaly,
pravdu mi říkaly,
zatím co štěstí oba dva
jsem jinde hledali.
padne stín, červánků sa Petřín,
voje štěstí (vyhledat) vyplakat,
Do bílých kopřetín.

Gondola milovaní.

ndola milovaní,
nás lakunou
se mnou slibování
slíš prosbu mou.

Kytara při měsíci, byl to můj kamarád,
přestaň být nevěrící, vždyť je Tebe mám rád.
Gondola milovaní nese nás
lagunou, měj se mnou slibování,
a buď mi věky mou.

Cikane – černý.

Tábor hoří dohořívá noc, se halí šmou,
Černé mrákky tiše pluji, v dálku oblohou.
Máš cikáne, oči rudé, že jsi v moci bděl,
A že jsi to štěstí svoje najít neumněl.

V. Cikáne černý, cikáne věrný,
Zapomeň dřív, než půjdeš spát!
V Tvém srdci touha, noc je však
dlouhá, už nehledej, co máš tak rád.

ut, srdce, štěstí,
stí málo, vždyť Ti tak málo
lásky, osud uchystal.
černý, cíkáne věrný,
do Ti lhal nemiloval.

Dva šátečky.

tečky mám, jsou bílé, jako sníh,
hochu dám, je láska naše v nich.
en, je pro den svátební, ten druhý,
tu zpáteční, až je budeš brát,
se vzpomínat, že na Tebe jen,
čekám tu den co den.

Andulička.

k je to, s Tebou Andulička,

Že nechceš jít tancovat, když muzika tam
v sále pěkně hraje, a Ty jíleš ven tancovat.
Já už budu asi kůru večeři, pám mámě
žalovat!

Madono má.

Za pouhý ruky stisk, má krásná pání
Za pouhý ruky stisk, bělostných dlání.
Širým chci světem jít, přes hory kleště,
A pro Vás vymodlit, též trochu štěstí!

Madono má,
Kraj tiše sní,
Vyslyšte něž mile,
Dnes vyznání.
Ten život můj, patří, jen Vám,
Zda je to hříchem, se Vás dnes ptám.
Možná se pitva pujdou

světem sám, Bůh ví kám.
s Vámi jít má paní toužím.
ě bych se, přál, vrátit se k Vám,
šeptat vroucné rád Vás mám.

Ohé rád Vám.

že neumím, vyjádřit slovy,
ímj smutno tíšk, své city povi,
Vámi lásko má, v rozpacích stojím,
l jsem říci Vám vyznat se bojím.
i Vám, nevěřte snům,
stále jen, slunečním dnům
no má, modlím se k Vám,
ěte můj sen, Já Vás rád mám.

Bílé konvalinky.

Když se soumrak sklání, tam za pásy tmami,
kvítečky bílé, rahoře tmou,
Konvalinek vůně, kolem lesní tůně,
Vzdechem se šíří, noci tmavou.
Když bílé konvalinky vzkvetou,
Svou vůní omámí nás, pak láskou,
Hlavy se nám spletou, a zdá se, že je svět,
plný krás.
Když růžový západ, vdálí hoří,
kraj se v soumrak pomoří, květy hovoří.
Až bílé konvalinky vzkvetou já přijdu,
s kytičkou, za Tebou.
Večer když se stmívá,
Nejkrásnější bývá, vkvětovém hnízdě,
Pod hvězdami. Konvalinek vůně,
Kolem naše, tůně, těše se příše,
vzpomínkami. Když bíle....

Sukýnka.

byla jsem maličká,
ky chodívala,
mě moje maličká,
ateček oblékala.
Červená sukýnka,
musela být, bez ní se do školy,
nedalo jít.
Dnes lakovou sese mám.
d nejrádeji ji nosívám.
ervenou sukýnku,
í se všech mám,
ečer ji oblékny,
ídeš chlapče k nám.
ku, pěkně lemovanou,
ou pérlovičkama,
íkoly, nenuzdne,
ka mezi námi.

Promluvte maminko.

Člověk se světem plaboci,
a neví kde by zastavil,
na které místo životu,
by svůj stáneček postavil.

Ten kdo má svoji maminku,
nemá se čeho bát,
já mámi mám jen vzpomínku,
odešla dávno spát.

Promluvte maminko,
chci slyšet váš hlas,
chci slíbat tisíckrát,
Váš bílý vlas.

Proč jste mi maminko,
odešla spát,
chtěl bych Vám ta vaše,
písničku hrát.

píseň ostěstí,
u jste zpívala,
jste mě máleho, kolébala.
hlas by maminko,
srdce hrál
bych Vám tolik rád,
minko hrál.
Tisíckrát za den vzpomenu
na slova drahé maminky,
na ty oči jež radostí,
svítily jako plamínky,
aminky však uhasly,
tu zustal sám
ron píseň odnesl,
ji zpívat mám!

Promluvte maminko. a ta

Hůj husičky.

Hůj husičky haj, přes zelený háj.

Hůj husičky chocholaté, máte všecky perka zlaté

Haj husičky haj, přes zelený háj.

Haj husičky popelavé, máte všechny perka plavé

Hal husičky haj přes zelený háj!

Praha je krásná!...

Praha je krásná, když se den rozednívá
Za noci když se stmívá, tmou Vltavy.
Je vždycky krásná,
za noci plna stínů,
Ukryta do jasmínů, nad Vltavou.

…rzo vzejde, a léto odletí
… nadejde, smích. Prahu posvětí.

…é krásná, když se den rozedmívá,
…ak když se stmívá, nad Vltavou.

…ž bílé růže.

… růže rozkvetou,
…deš mou, milovanou
… moji tajemnou
…u mou neokla…nou;
…ce mé po Tobě touží stále,
…yť to víš jak rád Tě mám.
… ~~konvalinky~~ růže rozkvetou,
…deš mou navždy jen mou.

Hvězdička.

Každý den zvečera dřív nežli jdu spát,
Musím svoji nejmilejší hvězdičce dobrou noc dát.

Tisíce hvězdiček já na nebi znám,
Jen s tou jednou každý večer, než jdu spát rozmlouvám.

Hvězdičko, hvězdičko, prosbu já k tobě mám,
Když zlobí srdéčko, poraď co dělat mám.
Zlobí mě zlobí nechce dát pokoj,
že tajně někdo miluje.

Volha.

Volha, Volha, mať rodnaja,
Volha ruskája riga,
Nevidala ji podáčka,
Ozdoňskoho kozáka.

...ukem, v řece Volze,
...áže nad vodou,
...a s nenadálou,
Razom z lodí svou,
V předu ona kněžna krásná,
Na lehátku v políbcích,
K svatebnímu, dní se chystá,
Samá láska, samý smích.
...však od kozáků,
...je slyšet hlas,
...e šen, a chuť se lásky,
...ú na báby más.
Zdenka Razom dobře všim se
Řeči té, a zdviká pěst
Bratři Vy však uvidíte
Kdo kozákem byl a jest.

Psaníčko po létech!

To ví jen nad-ze-ne-be, — proč my dva šli
od se-be, — když tu dnes psa-ní-čko mám —
po lé-tech — od lé-be. — Ve řád-ky zpa-mě-tí
znám, — rá-dis ti od-po-vědí dám, — za-po-meň,
kdo rád tě mí-val a žij jen vzpo-mín-kám. —
Ne-vo-lej vše, — vždyť sám jsi mou lás-ku
zradil, — ne-vo-lej vše — a nech to mé
srd-ce spát. — Lhal jsi mi jen, — když
vlásky jsi mo-je hla-dil, — lhal jsi mi jen,
když šep-tal jsi: „Mám tě rád.“ —
Co dřív by-lo, to dávno už ne-ní, na-jdi
si zas, ho-ch, jí-né po-tě-še-ní. —
Co dřív ní.
Až pad-ne pod-zim-ní chlad — do bí-lých
kře-tí za-hrad, — zůs-ta-ne z lás-ky nám
jen — stu-de-ný li-sto-pad. — Na ces-ty

lá. sníh, — ví-ří mně bude tvůj
je ko-nec po-hád-ky krás-né
tak blá- ho- zých. —

dyby ty muzíky nebyly.
se sejdem při- mu-zi-ce u nás po-spo-lu,
sta-ro-sta, bouchne do sta-lu. Při-sed-ne
zná- me-ní, hud-ba zač-ne hrát
o jde tan-co-vat. — Jen já se
hle-dím svo-jí skle-ní-ce. Opůl no-ci,
m míru, tak jdu do ko-la za-spí-val si
la.
dy-by ty mu-zi-ky ne-by-ly, — tak ur
eška mět tři vr-ly. U každé ru-žo-vou
u, — cho-dil bych s ru-ka-ma do-za-du. —
pěk-ně mi hrá-va-ly, — děv-ča-ta na
ně jen má-va-ly, — ne. jsem si ne-ne-chal
pro sebe, — jé si tu nechej vzít do ne-be.

Správnou zá-hu s bí-lou máš-lí, tu jí rád ví-
dím, ta ač člo-vě-ku po-hne o-sr-dím. Když
má hez-ké mod-ré o-či, čer-veň na re-tech,
hned jsem sní na par-ke-tech. —
Tan-cu-ju, pa-neč-ku, trè-ba i bez hu-neč
-ku. Hud-ba hra-je, pěkně zpí-vá,
plá-če trumpeta, všem se lí-bí tu-hle-ta.

Kdy-by ty ne-by-ly.

Polka Modrých očí!

Zpíval v háječku ptáček, za poli čekem
písničku,

…ná milá, jednou slíbila
…ému srdíčka.
…už je to dávno, sbílé břízy
…ním, zavěsil zobáček ulít
… a já zůstal dneska sám.
…ete travička, roste
…áječku zas vysoká, mé potěšení
… rozloučení vdalo semní do roka.
…né potůček šumí, smutná
…á cestička, láska přestala,
…ta zůstala na stromě dvě srdíčka.

…ě vy pro mě plakat budete,
… lásku naši jednou vzpomenete.
…te, až podne léto do zahrad,
… modré oči míval
nadevšechno rád.

Už je to dávno!

Listí už svadá, žloutne a padá
se stromů na tichý sad.
S koncem – té krásy
zavzpomínání ten, kdo měl upřímně rád.
Vzpomínky znovu se vracejí naléta
ztracených nadějí. Na krásné chvíle,
šťastné a milé, zapadlé do zapomnění.

Už je to dávno, tak docela dávno,
Co jsme prožívali tu pohádku svou,
Už je to dávno, tak docela dávno,
Ty jsi byl králem a já královnou.
A ty pohádce my chtěli jsme žít,
proč láska končí, když krásná začíná
být? Už je to dávno, tak docela dávno,
dnes už jen můžeme vzpomínat a snít.

Zelené Hoje.

ás-ka, za-jde i mla-di;—
nám, co má-me rádi.—
d-ní vzpomín-ku mú,— ten uš
kdy ne-za-po-mí-na.—
nám však zů-sta-ne věr-né,—ze-le-ný
-sy čer-né,— kdo jsme dřív
ve štěstí pro-ži-li na-še mlá-dí
né.—

Ze-le-ne há-jé, láš-ko mých let,
vy jste bý-va-ly můj ce-lý svět.
em cho-dí-val, vas jemmél vždychy
— však pyč jsou ty chví-le,
jemjá bý-va-val mládí.

Bílý šáteček!

Břehy vzdalující, z bohem lodí dávají,
Děvy milující naschledanou, mávají,
Vidím oči pláč, i Tvůj šátek vlající.
Rok je příliš dlouhý, pro toho-kdo čeká sám
Pozdrav plný touhy, po vlnách Ti posílám.

Tvůj bílý šátek,
mě zpátky nezavolá, ~~vzdor~~ v bouři
se nedovolá, musím Ti sbohem dát.
Tvůj bílý šátek motýlek odpoutány,
v dálce jej vidím vlát.

Svěžím jen dála vám, v tichem žalování,
jak velkou lásku mám, k nedomilování
Tvůj bílý šátek, mě zpátky nezavolá,
kdo pláče neodolá,
touží po schledání.

Až koníčky osedlám

...dalí jsou topoly,
... se podívám s mou milou,
... srdci lásku, jen jedinou,
Jen krásný den je jako sen,
A se někdy rozejdem
Zbudou nám vzpomínky jen.
...ky osedlám, do okénka na tě zavolám
...er kočár pojedeme v parku,
... ke mně, podruhé zas k Vám.
...ně rozjedou, sami nás na cestu
... pojedeme spolu na horu a dolů.
...ky své osedlám.

Pojedeme spolu na horu a dolu,
jak ti povím co na srdci mám.

Vy zvonky v loretě.

Kde je ten čas naší horoucí, upřímné lásky,
Když v podvečer šťasten líbal jsi ty moje vlásky.
Jenkrát jsem věřila, když jsem byla tvou,
v první lásku svou.
Až přijde můj a s ním všechno, co mělí jsme rádi,
Pak vzpomenem oba naléta šťastného mládí.
Vzpomenem a nad tou chvílkou jako sen ruce mávnou
mávnou jen.

Vy zvonky v loretě, proč zvoníte,
když vy nám o štěstí nepovíte.
Když jsme kdám chodívali,
Pěkně jste zvonívali,
Teď jste nás poletech navždy rozloučily.

Přes dvě vesnice.

ám sám, co jen to nám,
očím fórm, když mám to říct,
tím vše vůbec nevěřím.
věčně lhát jen máme,
je to znát. Zůstanu sám,
k vám, přeslaném si psát.

chceš, všechno je lež, já se nemýlím,
znám a všechno mám, černý na bílým.
včera doma, to je znamení. Proto jsem
naposled, psal ti ve psaní. —

vesnice já chodil za tebou, rok, dva měsíce
ásku tvou. Dnes už tě nechci,
už je pryč, já zahodil
~~už~~ vašich vrátek klíč. Dnes už. a.t.d.

konec.